

Svjatoslav:
Novoletna.

*Dobro jutro, gospodar!
Skozi burjo, sneg, vihar
novo leto nosimo
in darov vas prosimo.*

*Ne kolačev in mesa,
le kos kruha črnega,
ne denarjev in blaga,
le veselja mladega.*

*Dobro jutro, gospodar,
le obupati nikar!
Novo leto nosimo,
svetlih časov prosimo.*

Magajna Bogomir:

Miška.

Strašno dolgo je od tistega časa, ko je imela Miška ošpice in oslovski kašelj — tri leta je od takrat in Miška se še komaj spominja, čeprav je bila tedaj stara že tri leta. Toda vse tisto ni bilo nič proti temu, kar se sedaj dogaja, sedaj, ko je že velika, ko ima polnih šest let, ko ima že dva meseca čez in še nekaj dni povrh, sedaj, ko že hodi v prvi razred, ko ji starejši bratec Lojze ne sme več reči smrklja, sedaj, ko je komaj

nekaj dni pred božičem. Miška strmi z velikan-skimi, plavimi očmi zdaj v mamico, zdaj v zdravnika. Iz teh velikanskih oči pa ji kar neprestano lezejo kot lešniki debele solze in se tam na licih mešajo z znojnimi kapljami. »Nič ne pomaga,« pravi zdravnik mami, »mala punčka mora v bolnišnico. Hudo pljučnico ima in poleg nje močno vnetje pljučne mreže.« Miška ne ve, kaj je pljučnica in pljučna mreža, ve samo to, da v bolnišnico ne mara. Šola traja še štiri dni. Ali bo mari hodil zdravnik v šolo namesto nje, ali bonato nje narisal ris-

bo o božičnem drevescu, ki jo mora oddati učiteljici zadnji dan pred božičnimi počitnicami? Kaj se zdravnik razume na šolo, risbo in učiteljico. In ali bo mari zdravnik namesto nje krasil božično drevo, sedaj ko sta z mamo že nakupili mahu, snega, zlatih jabolok, piškote, ovce, pastirje, Marijo, Jezusa, Jožefa, oslička, volička, svete tri Kralje in angelce. In